

AMSTERDAM. ARTI EN SINT LUCAS (NOTITIES)

Lizzy Amsingh heeft op Arti en Sint Lucas te samen vijf schilderijen. De „gunsteling“ is daarvan het oudste werk; de dokterscènes dateeren van na de nog niet langgeleden operatie der schilderes; Half-om-half is de uiting van een studie in den draukwinkler van Wijnand Fockink; de uitvaart van het palet (vóór de dokterscènes) is een In Memoriam Therèse Schwartz. In dit In Memoriam treffen de „roode“ partijen, de maskers, de muziekinstrumenten als stofuitdrukking en als kundig werk; in de dokterscènes de ironie; in „den draukwinkler“ psychologie en sprookjesachtig wezen.

Sam van Beek is op Arti te veel a la Dysselhof; in Sint Lucas minder dan ik hem kort geleden zag.

De dégeneré van ter Braake doet sterk aan Hart Nibbrig denken; het zelfportret van Bueno de Mesquita is eenvoudig-levendig; zuiver is, als kleur, van Doornik's Frederiksplein; Eekmans is 't meest typisch zichzelf in zijn houtsneden en in zijn rustenden man; Filarski is, als kleur, te vermelden om twee stillevenen; Bobeldijk's Mevrouw Mengelberg is een geschilderd maar moeilijk gegeven; Garm's Voorjaar noteer ik; vlot is het portret van Verster door Gerdes; nauwkeurig en huiselijk: het portret van den man met het kalotje door Mej. B. van Hasselt; werkelijk-aardig Hess (uit het kladschrift van Jaatje); curieus-viciëus „Het meisje met den rooden mantel“ van Mevr. Heyberg-Ledeboer.

De „driekoningen“ van Jan Heyse zijn ten eenemale herinnering aan de primitieven; maar zij zijn van de fatsoenlijkheid van een', die het bloed, de kracht, der primitieven mist; ze hebben een bloedelooze fatsoenlijkheid; de kleur is niet zuiver.

A. G. Hulshoff Pol vertoont zich het zuiverst naar den aard in de Oude Kerk (Sint Lucas) en in Kasteelgracht; beide werken vertoont een romantischen zwier.

Isaac Israëls is lenig-zuiver in zijn stadsgezicht, en grooter daarbij in „Op de rivier“, met de waiende roode vlag. Geru. de Jong's

stilleven (98) is beter dan zijn „Parijs“; Jonker de Jonge op haar bekende hoogte in drie stillevenen, Jurres eenvoudiger dan gewoonlijk in „de Brug te Sospel“; Karsen stijfjes, maar echt, in Herist en Boerenplaats. Op Lucas zijn dan te vermelden Klijn's Duinlandschap, Kort's Anturiam (121), Jo Koster's Sneeuwbergen, de hatiks (125, 126) van Kruseman. Lohr is een fijn, zeer bedeesd talent (83, 137 Sint Lucas) Willem Maris meent licht uit te drukken door krijtachtig te zijn; het stilleven van Mevrouw Markus is in deze lijst op te nemen evenzeer als het Park van Mauve (Arti), dat veel beter is dan zijn Bretagne. Mounickendam's portretten geven meer zijn fouten dan zijn deugden deez' keer (Tagore etc.); eigenaardig is de schouwburg (niet als compositie!) met al de achter over gegeven figuren. Pijzels „vriend“ is levendig geschilderd (de roode stoel is er wat „uit“); niet enkel vlot zowals zijn gevaar is. Beschaaf d is Mej. van Regteren Altena, als altijd, in de stillevenen 110 (Arti) en 184 (Lucas); eenvoudig-krachtig Reus in zijn Naakt.

Coba Ritsema handhaaft haar rijke wezen in twee stillevenen; Le Roy is het best op Lucas in 196, Rueter geheel zich zelf (d.i. huiselijk-innig) in een portret op Arti (118) en een op Sint Lucas (197).

Drie keer belangrijk is Shuyters op Lucas; door een „Negerin“ (geschilderd uit puren hartstocht,) door een „barok“ Naakt; door een „blauw-wit“.

Strumphler's 221 (portret) is beter dan het andere; van Mej. Surie verkoos ik haar stilleven (223) en Ziek-geweest (132); van Mej. Wandscheer is het reisende meisje bijna een goed werk. Walter is het krachtigst in zijn Cornwall-kust (157 Arti).

ARTI EN SINT LUCAS (NOTITIES) [Exhibitions of 'Arti' and 'Sint Lucas' (Notes)¹

Strumphler's 221 (portrait) is better than the other. Of Ms. Surie² I liked her still life (223) and 'Ziek-geweest' [??Convalescent] (132) ...

1. These were the two main Amsterdam artists' associations - Jo Strumphler was a member of the latter, full name 'Vere[niging Sint Lucas' (Society of St Luke), which held annual exhibitions at the Stedelijk Museum.
2. The better-known artist Coba (Jacoba) Surie (1879-1970) was Jo Strumphler's first cousin.

RECLAME.

Kunst

„De Kunsthandel”, Bakkerstraat.

Tentoonstelling van werken door de dames M. Franken, Amsterdam; Margot v. Hasselt, Empe; E. M. Peters, Oosterbeek; J. Strumphler, Amsterdam.

De Kunsthandel blijkt een hoofsich gastheer te zijn, die dikwijls kunstenaressen binnen zijn zaalen noodigt en zijn wanden gaarne ziet versierd met schilderijen en teekeningen, waaruit vrouwelijken geest en charme spreekt. En mijn jaren zijn nog niet zoo vele, dat ik daardoor niet werd getroffen, zoodat ik een tentoonstelling zoo als nu is ingericht en waar zoovele getuigen van dezen geest en liefalligheid aanwezig zijn, ook niet gaarne zou willen missen. Temeer is dat hier het geval, daar het bijeengebrachte werk van een vierstal kunstenaressen in menig opzicht zeker wel belangrijk genoemd kan worden.

Deze dames, welke tijdgenooten genoemd mogen worden, hebben in haar werk veel dat met elkaar overeenstemt, terwijl er toch ook weer punten zijn aan te toonen, waaruit verschil in gemoedsaard en kunstgevoel spreekt.

Deze tentoonstelling is echter tevens belangrijk, doordien twee der schilderessen, wier werk aanwezig is, ook op de laatste expositie van Artibus Sacrum werk hadden hangen, maar zoo gering in aantal, dat nu veel beter haar waarde als kunstenaressen is te beoordeelen.

Mejuffr. Peters blijkt hier in haar werk, en dit trof mij in vergelijking met dat, wat op Artibus Sacrum van haar aanwezig was, van veel hogere waarde.

Zoo treffen mij een paar stillevenen van haar hand door hunne compositie. Zoo het stilleven no. 3, hetwelk heel mooi van vorm is en dat in zijn warme kleuren wel heel gevoelig is weer-

Daarentegen is het stilleven met druiven, evenals dat met rooden pot, wel heel mooi, doch no. 14, serre, kan noch door compositie, noch door de kleurenweelde, welke getracht is uit te drukken, bekoren.

Haar portret van het volkskind treft door de wedergave van dit meisje uit het volk met haar brutaal vrijen oogopslag.

Verder is er van haar hand nog een enkele niet veel zeggende potloodschets en pentteekening aanwezig, benevens een paar sappig opgezette aquarellen.

Mej. van Hasselt is voornamelijk vertegenwoordigd door stillevenen.

Wees ik bij de bespreking van de laatste tentoonstelling van Artibus Sacrum op haar werk, waarin een zekere onrust opvalt, in de stukken hier geëxposeerd treft dit nog meer.

Er kan niet ontkend worden, dat de doeken van haar vlot en niet zonder eenig bravour zijn geschilderd, doch rust en evenwichtigheid, benevens goede groepeerings, mist men te veel daarin.

Haar doek no. 21, Bloemen en vruchten, is in zijn kleuren wel een geheel geworden, doch het geheel is in zijn vormen los en niet gebonden.

Beter en grootscher van visie is dan ook no. 22, stilleven met klok, hetwelk in kleur ook een evenwichtigheid bezit, die weet te bekoren. Het kinderkopje door haar weergegeven vertoont zoowel in uitdrukking als in opzet, veel gelijkens met het volkskind van haar kunstzuster mej. Franken, maar is niet zoo karakteristiek.

Mej. Strumphler heeft bijna uitsluitend portretten, waarvan no. 28, oude boer, wel een der beste is. Dit gelaat met zijn hoog voorhoofd is in karakter-uitdrukking zeer goed. Het is niet een fotografische wedergave geworden, doch een dieper ingaan, in de sfeer, in de gedachten en het leven van den afgebeelde, waardoor het geheel tot hoogere waarde werd gebracht.

Dit mist men meer in het kinderportret no. 26, dat niet zoo diep doorleefd is.

Het damesportret, in aanzet forsich en spontaan, is in zijn innerlijke waarde niet geheel in overeenstemming daarmede, terwijl het mij ook in psychie niet zoo diep doorvoeld toelijkt als de beeltenis van den ouden boer.

Haar pastelteekeningen van jongens en meisjeskopjes zijn te waardeeren.

Van haar stillevenen trof mij het meest dat van de Rhododendrons, waarin de weelderige bloei dezer bloemen als zij tot hun volle bloei zijn genadeid en alle bloembladeren sidderende lichtvlakken lijken, heel mooi en teer is weergegeven.

v. B.

„De Kunsthandel" [Art Trading], Bakkerstraat [in Arnhem]

Exhibition of works by the ladies M. Franks, Amsterdam; Margot v Hasselt, Empe; E. M. Peters, Oosterbeek; J. Strumphler, Amsterdam.

‘Art Trading’ appears to be a courtly host, often welcoming female artists into its rooms; and the walls are joyfully adorned with paintings and drawings which bespeak womanly spirit and charm. [??And my years have not been so many, that's why I was not affected, so that I exhibit so as now arranged and where so many witnesses of this spirit and sweetness are present, also would not willingly miss.] All the more so here, since there is no doubt that the collected work of these four artists can in many ways be described as important.

The work of these ladies, as others have observed, has much in common – and yet it equally displays many differences in mindset, in nature and in artistry.

... ..

Ms. Strumphler shows almost exclusively portraits, of which no. 28, an old farmer, is one of the best. This face with its high forehead is very fine in its expression of character. It is not just some photographic image, but a deeper look into the feel, the mind and the life of the sitter; this raises the whole work to a higher level.

There is one miss in the children's portrait no. 26, which is not so deeply felt.

The lady's portrait has a strong and spontaneous outside, but its inner values do not quite match it: the psychological aspect seems to me not so deeply felt as in the picture of the old farmer.

Her pastel drawings of boys' and girls' heads are of value. Of her still lives, the Rhododendrons struck me the most; the lushness of these flowers, close to full bloom with petals like trembling light planes, is depicted with beauty and delicacy. v. B

<p style="text-align: center;">KUNST</p> <hr/> <p style="text-align: center;">Kunstzaal Brouwer.</p> <p style="text-align: center;">EEN POSTHUME TENTOONSTELLING VAN WERKEN DOOR MEJ. S. J. STRUMPLER.</p> <p>Den 2den Juni 1938 overleed te Arnhem, 60 jaar oud, mejuffrouw S. J. Strumphler. Hoewel zij hier reeds een 10-tal jaren woonde, was zij, behalve voor enkele ingewijden, een geheel onbekende kunstenaar in ons midden.</p> <p>Het verwondert, dat dit opmerkelijke talent in deze onbekendheid leefde. Uit haar thans geëxposeerde werk, waarvan slechts sporadisch op een tentoonstelling van St. Lucas, waarvan zij sedert haar Amsterdamschen tijd lid was, een schilderij verscheen, blijkt hoe groot dat talent was. Wij kunnen haar scharen onder haar tijdgenooten, als Coba Ritsema, Surie, Lizzy Ansingh, mevr. Westendorp-Osieck, en temidden van deze Amsterdamsche schilderessen is zij niet de minste.</p> <p>Want hoewel mej. Strumphler haar laatste levensjaren in Arnhem en, zooals ik schreef, in bescheidenheid doorbracht, is zij in haar werk, in haar geest tot de Amsterdamsche school blijven behooren. In haar jeugd was zij leerling van prof. Allebé, den grooten en invloedrijke — in artistieken zin — leermeester, later van Paul Rink en van den sterken colorist Martin Monnickendam. En diens invloed is in haar krachtig — laat ik het maar noemen mannelijk — werk, diep van kleur, nog wel te onderkennen.</p>	<p>Maar ook de geest van Allebé is van haar in later tijd niet geheel geweken. Daar is in haar coloriet zijn fijnheid van geest gebleven.</p> <p>Deze tentoonstelling, een eerbiedige hulde aan haar nagedachtenis, stelt thans het belangrijkste van haar arbeid in het licht der openbaarheid. Waar het, om zijn ongemeene kwaliteiten, behoort.</p> <p>Uit kleur en compositie blijkt reeds haar uitnemende school. Het is werk van een schilderes, d. w. z. zij dacht en voelde in volle, rijpe, warme kleuren. Zij voerde ongetwijfeld het penseel met een enthousiast temperament.</p> <p>Gaan we de verschillende inzendingen nader beschouwen, dan blijkt er uit haar voorliefde voor het portret en het stilleven. De enkele landschappen, die hier hangen, doen vermoeden, dat de sfeer, de diepten, de veelheid der nuancen haar overweldigden, zoodat zij slechts moeilijk tot weergave kwam.</p> <p>Doch het stilleven en de physionomie van den mensch omvatte zij; ze gaf er uitdrukking aan, sterk, suggestief.</p> <p>Er is bijv. de mooie vrouwekop (no. 26), een prachtig impressionistisch schilderijtje, de glaatskleur in de grillige, wazige belichting, een levendige mond, de blauwlichte val der haren als een rust in het bewogen realisme.</p> <p>En het groote portret van mej. M. F. (no. 2), geschilderd in den krachtigen, directen zwier van houding en gestalte, met al het levendige der impressionisten. Rustiger, overwegener is het portret van den heer H. G. S., in den leeftijd van rust, van weten, van fijne intelligentie. We plaatsen deze figuur reeds dadelijk in het gedistingeerde milieu, waar hij ongetwijfeld in geleefd heeft.</p> <p>In het temperamentvolle van deze schilderes onderscheiden wij telkens ook de distinctie.</p>	<p>Zie eens zoo'n stilleven met appels op een crème-kleurig bord, rood-paars, zalmkleurige zijde. Welk een eenvoud en welk een warmte! Soms ook een feest. Daar is een diepte, een bijna brandende gloed in dat prachtige stilleven met de zinnia's op een rooden doek (no. 4), het is in al zijn gedurfdheid tot iets stralends en rijks geworden.</p> <p>Een ander stilleven (no. 16) verdient ook onze bijzondere aandacht. Een levendige compositie is dit geworden, een overvloed, die uit schaduw naar het licht valt, een warm grijs, waarachter het transparante glas als verneveld staat. Hoe kleurgevoelig was deze artieste!</p> <p>Dit blijkt ook uit het groote stilleven met de roode kool. Hoe worden prozaische dingen tot een dichterlijk schouwspel, als een kunstenaar ze beziet!</p> <p>Dan is daar nog het prachtig-afgestemde stilleven met de duindoorn en het groene glas, de sterke kleuren toch gebonden in een stil doordroomde compositie. Ook in andere stillevens zien we telkens in een ondefinieerbaren achtergrond het geheimzinnige, in stille grijzen de verneveling van nog ijler grijs.</p> <p>Hoewel naar het schijnt de olieverf-techniek beter paste bij haar spontane natuur, heeft mej. Strumphler toch ook in pastel goede portretten vervaardigd en daarin heeft zij het gevaarlijke van het weke en zoetelijke vermeden. Een zeer levendig, hoewel wat schetsmatig jongensportret valt daartusschen op.</p> <p>Wij kunnen een bezoek aan de expositie, die tot en met 6 November duurt, aanbevelen. Zij brengt ons in kennis met een kunstenaar van een fijne begaafdheid, eene, die helaas verscheiden is, maar wier geestelijke nalatenschap zeker zal voortleven. J. W.</p>
--	---	---

Kunstzaal Brouwer [Arnhem]

POSTHUMOUS EXHIBITION OF WORKS BY MISS S.J. STRUMPLER

On the 2nd June 1938 there died in Arnhem, at the age of 60, Miss S.J. Strumphler. Although she'd already lived here for about 10 years, she was (except to a few initiates) a completely unknown artist in our midst.

It's amazing that this remarkable talent lived in such obscurity. Her work is currently exhibited, whose sporadic exhibitions at St. Luke, of which she had since her Amsterdam days been a member, published a picture shows how big it was talent. You can find her place among her contemporaries, like Coba Ritsema, Surie, Lizzy Ansingh, Mrs. Westendorp Osieck, and amid these Amsterdam painters she is not the least.

For although Ms. Strumphler's last years were, as I've said, spent modestly at Arnhem, in her work she continued to belong in her mind to the Amsterdam school. In her youth she was a student of Professor [August] Allebé, the great and influential (in the artistic sense) teacher; and later Paul Rink and the strong colourist Martin Monnickendam. And the influence on her — and I use a masculine word deliberately — powerful work, deep in colour, is still to be recognized. However, the spirit of Allebé never fully left her as time went on: there remained in her colouring his delicacy of mind.

This exhibition, a respectful tribute to her memory, now reveals the most important of her work to the glare of the public eye — a place where, for its rare qualities, it rightly belongs.

From colour and composition already shows its eminent school. It is work of a painter, d. w. z. she thought and felt in full, ripe, warm colours. They undoubtedly led the brush with an enthusiastic temperament.

As we take a closer look at the various submissions, a preference for portraits and still lives is apparent. The few landscapes that hang here suggest that the atmosphere, the depths, the multitude of nuances overwhelmed her, so she was just difficult to view. But the still life, and human physiognomy — these she embraced; she gave expression to them, strong and suggestive.

There is, for example, the pretty Head of a Woman (no. 26), a beautiful impressionistic painting, the complexion of the jagged, blurred lighting, a lively mouth, the blue light fall of hair as a rest in the moving realism.

And the great portrait of Ms. M.F. (no. 2), painted in the vigorous, direct labour panache posture and stature, with all the vibrancy of the impressionists. Quieter, overall, is the portrait of Mr. H.G.S., in the age of peace, of knowledge, of fine intelligence. We post this figure already once in the sophisticated environment, where he undoubtedly lived in.

The temperamental painter of this every time we differentiate the distinction. Eye-ful such a still life with apples on a cream-colored plate, red-purple, salmon-coloured silk. What a simple and what a heat! Sometimes a party. There is a deep, almost a burning flare in that beautiful still life with zinnias in a red cloth (no. 4), it is in all its boldness to become something radiant and reign.

Another still life (no. 16) deserves our special attention. A lively composition has become this abundant, falling from shadow to light, warm gray, behind the transparent glass is atomized state. What sensitivity to colour had this artist!

This is reflected in the big still life with a red cabbage. How are prosaic things brought to a poetic spectacle in the eyes of an artist! Then there is the beautifully-tuned still life with sea buckthorn and green glass, the strong colours still tied in a quiet through dreamed composition. In other still lives whenever we see an indefinable background the mysterious, silent in gray nebulization even thinner gray.

Although it seems the oil technique better suited her spontaneous nature, Ms. Strumphler also drew fine portraits in pastel, and in them she avoided the danger of the soft and sentimental. Among them a very lively, if sketchy portrait of a young man stands out.

A visit to this exhibition is recommended — it runs until November 6. It acquaints us with an artist of fine talent, one who is sadly departed, but whose spiritual legacy will surely live on. J.W.